

אמא יקרה,

עדיין לא נתפס שאת אינך! אלו דברים ראשונים שאני מנסה לכתוב.

מהלך חייה של אמא כבר נכתב. יש כמה נקודות שנראות לי משמעותיות ביותר בעיצוב אישיותה ודרכה של אמא:

היא נולדה בגרמניה אל תוך עליית הנאצים ומגיל צעיר סבלה מביטויי אנטישמיות, כגון בידודה בתוך כיתת הילדים ושליחתה לבד בגיל צעיר לעיר רחוקה, לשהות עם קרובי משפחה על מנת שתוכל ללכת לבית ספר שבו הירשו לילדים יהודים ללמוד.

בנוסף, אביה היה חייל בצבא הפרוסי, אשר לחם במלחמת העולם הראשונה, והנהיג בבית ועם בנותיו משטר נוקשה ואפילו מתעלל...

המשפחה עברה לאוסטרליה ב-1939, ושם נשמו לרווחה. אך המצב הכלכלי היה קשה ואמא ואחותה לא סיימו את לימודיהן ויצאו לעבוד בגיל צעיר. גילוי הציונות והסוציאליזם של "הבונים" בסידני, איפשר לאמא מטרה, יעוד, אידיאלים וחברה.

העלייה לארץ וההתיישבות בקיבוץ, היוותה מימוש של כל רצונותיה. היא פגשה באבא, נישאה והם הקימו משפחה.

אמא היתה מעורבת מאד במתרחש בקיבוץ, פעילה בוועדות ומאמינה ומזדהה עם העקרונות הציונים סוציאליסטים בכל מאודה. יחד עם זאת, היא ואבא גם אהבו ליהנות מהחיים. בשליחויות בחו"ל הם הכירו את העולם הגדול וטעמו ממנו בהנאה. וכך כל חייהם, הם לא ויתרו על תרבות, טיולים, מסעות, ספרות טובה, אוכל טוב ועוד ועוד.

אמא לא היתה אישה קלה, אולי עקב הילדות הקשה שעברה. היו לה עקרונות מאד ברורים, יחד עם פתיל קצר, אשר לא תמיד תרם לה... היה לעיתים קשה לאהוב אותה, והאהבה שלה היתה קשה, אבל תמיד היתה שם איתנו- במלוא העוצמה.

כעת, מתחיל עבורנו התהליך של פרידה משני הורינו, מהבית ומהקיבוץ בו גדלנו.

מאד התרגשתי בקבלת הפנים לאחר הלוויה של אמא, לשמוע את הסיפורים על אמא, ולחוש את ההומור והאהבה שסבבה אותה כאן בקיבוץ שכל כך אהבה. היא בטוח היתה נהנית מהמפגש הזה. ומחמם את הלב לדעת, שלמרות הייחודיות האישית של אמא, היא זכתה לחיות בסביבה שהיתה טובה לה, ושאו זכינו לאמא כה אוהבת, ודואגת ומעניקה.

השיר המצורף מוקדש לך אמא, באהבה.

גאווה/ דליה רביקוביץ

אפילו סלעים נשברים, אני אומרת לך,
 ולא מחמת זיקנה.
 שנים רבות הם שוכבים על גבם בחום ובקור,
 שנים כה רבות,
 כמעט נוצר רושם של שלווה.
 אין הם זזים ממקומם וכך נסתרים הבקיעים.
 מעין גאווה.
 שנים רבות עוברות עליהם בציפיה.
 מי שעתיד לשבר אותם
 עדיין לא בא.
 ואז האזוב משגשג, האצות נרגשות, והים מגיח וחוזר,
 ודומה, הם ללא תנועה.
 עד שיבוא כלב ים קטן להתחכך על הסלעים
 יבוא וילך.
 ופתאום האבן פצועה.
 אמרתי לך, כשסלעים נשברים זה קורה בהפתעה.
 ומה גם אנשים.

מיה בן חנוך

